

[Strøm.]

og hele er en Forlængelse af gældende Lov, skal jeg ikke komme nærmere ind paa en Omtale af de enkelte Paragraffer, men kun henlede Opmærksomheden paa de nye Bestemmelser i § 9, Stk. 3, om, at hvis en Forhandler af de i Lovforslaget nævnte Levnedsmidler gør sig skyldig i Overtrædelse af de i Medfør af Loven fastsatte Bestemmelser, kan — foruden at de i øvrigt i Loven fastsatte Straffebestemmelser, der findes i § 9, Stk. 1 og 2, kommer til Anvendelse — Socialministeren bestemme, at paagældende ikke fremtidig eller i et vist Tidsrum er berettiget til at deltage i Forhandlingen af de omhandlede Levnedsmidler i Henhold til denne Lov, dog saaledes, at Socialministerens Afgørelse kan undergives Domstolens Afgørelse.

Endelig skal jeg nævne, at de nærmere Regler for Hjælpens Fordeling og Lovens Administration ikke undergives principielle Ændringer, men det er i Lovforslaget fremhævet, at Kommunerne ved deres Tildeling af denne Hjælp skal tage særligt Hensyn til paagældendes Forsørgsbyrder.

Ved enkelte Lejligheder har jeg hørt de Betragtninger gjort gældende, at Kommunerne ikke uddelte de Beløb, som de af Statskassen faar udbetalt til de her omhandlede Formaal. Jeg benytter derfor Lejligheden til at sige, at noget saadant er ugørligt. I Henhold til Loven kan ingen Kommune faa et større Beløb refunderet af Statskassen end dens faktiske Udgift til den her omhandlede Fordeling. Der er derimod intet i Loven, der hindrer en Kommune i at fordele et større Beløb end Statstilskuddet, men dette Beløb maa Kommunen udrede af sin egen Kasse. Det er dog sikkert ikke saa faa Kommuner, der har ydet større Beløb, end de har faaet i Statstilskud, og det mener jeg man skal sige dem Tak for.

Med disse Bemærkninger skal jeg tilsige mit Partis Medvirkning til en hurtig Gennemførelse af Lovforslaget, der gerne skulde vedtages saa hurtigt, at Loven kan træde i Kraft den 1. Januar, idet den nu gældende Lovgivning udløber med Udgangen af 1939.

Ejnar Kjær: Det foreliggende Lovforslag er praktisk talt enslydende med et for to Aar siden vedtaget Forslag. Vi medvirkede for 2 Aar siden til det da foreliggende Forslags Vedtagelse, og det samme vil vi gøre nu, ikke mindst fordi der derved ydes Kommunerne en Hjælp, som de i allerhøjeste Grad kan trænge til, og som de sikkert ogsaa har ventet og i nogen Grad dispo-

neret efter. Forslaget aabner Adgang for Socialministeren til at yde Kommunerne Forskud. Jeg vilde i og for sig have foretrukket, at Lovforslaget havde indeholdt faste Bestemmelser om saadant Forskuds Ydelse. Det gør det ikke, og jeg henstiller da til Socialministeren ikke alene at Forskud ydes, men helst ydes i kvartaarlige Rater.

Skjerbæk: Paa Det konservative Folkepartis Vegne kan jeg tilsige velvillig og hurtig Behandling af det Lovforslag, der her foreligger.

Det er allerede af tidligere Talere sagt, at dette Forslag ikke adskiller sig ret meget fra tidligere gennemført Lovgivning. Der ydes en lidt større Støtte til Fiskeriet, og det kan vi kun se paa med Sympati.

Vi kan ligeledes gaa ind for selve Princippet i Lovforslaget, som er at give Ministeren en Bemyndigelse, dog saaledes, at det er overladt til Kommunerne at skønne over, hvem der skal betragtes som trængende og saaledes kan komme i Betragtning ved Ydelsen af den Hjælp, der stilles til Raadighed her. Jeg vil gerne gøre mig til Talsmand for, at man ved Udøvelsen af dette Skøn ikke tager det alt for snævert og alene holder sig til den Kreds af Personer, man plejer at hjælpe, men ogsaa hjælper andre, som maatte trænge til den særlige Støtte, der her er Tale om. Jeg har faaet et Brev fra en gammel Pensionist, som gør opmærksom paa, hvor vanskeligt Folk i den Stilling er stillede.

Vi kan ogsaa tiltræde det Fordelingsgrundlag, der er opstillet i § 1, Stk. 2, idet man her følger det samme Princip, som er fulgt i den gældende Lov.

Der kunde vel rejses det Spørgsmaal, om det er klogt at give Loven saa lang Gyldighed som 2 Aar. Der kan heroverfor siges, at hvis man kun giver den Gyldighed for 1 Aar, risikerer Kommunerne, at der kommer lidt ændrede Regler, naar det Aar er gaaet, og det kan maaske volde Vanskeligheder baade rent administrativt og regnskabsmæssigt. Men der er et andet Synspunkt, som jeg vil fremdrage her, og det er, at med de Prisbevægelser, der finder Sted for Tiden, vil man, naar man fastslaar Beløbet for 2 Aar, kunne risikere, at man f. Eks. i det andet Aar ikke vil kunne købe det samme Kvantum Varer for de Penge, man faar udleveret gennem de Mærker, der stilles til Raadighed. Jeg skal ikke stille noget bestemt Krav om, at Loven gøres 1-aarig, men jeg gør opmærksom paa, at der her er et Forhold, som kunde tale for en kortere Gyldighedsperiode.